

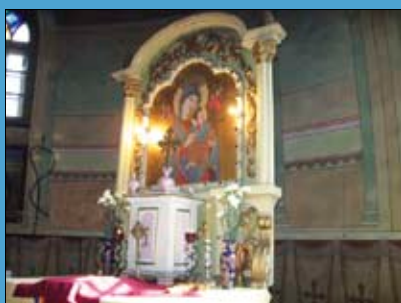
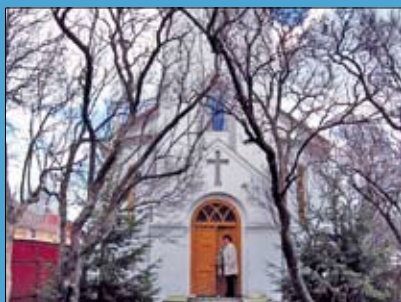

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2008. nov.–dec.
XIII/6. szám

Ára: 290,- Ft

Gyergyószentmiklós – könnyező Szűzanya

Himnusa a bethlehemi kisdedekről

Mártírbimbók, köszöntelek,
akiket napjuk küszöbén
Krisztus úzóje fölkapott,
mint rózsaszirmokat a szél!

Mit használt Heródes bűne?
Ti, első Krisztus-áldozat,
gyerekraj, pálmáttokkal és
koszorúttokkal játsszotok.

Hallja a zsarnok és remeg:
királyok ura földre jött!
Eszeveszetten riad a
hírnökre: „Szolga, fogj vasat!”

Vesszen a fiúccsecsemő
ahány van! A dajkák ölet
takarjátok ki, netalán
rejthetne férfigyermeket!”

S őrjöngve a hóhér kivont
karddal szúrkálja a minap
született gyenge testeket;
szaggatja ujdón életük.

Óh barbár látomány! Alig
talál a gyilkos kés helyet
a szegény kicsi tagokon
ahova leszálljon a seb.

S mit használt minde szörnyűség?
A kortárs vér folyóiból
épségben Krisztus egyedül
és érintetlen fölmerül.

Aurelius Prudentius

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiaiag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Szűz Mária bemutatása (november 21.)	1
Christa Meves: Mária a példakép.	2
Addolorata Szent Gábor: Ha az anyák szeretetét egyesítenék	10
Megkönyörült rajtam	10
Tarnóczy Marika: Jézus ma is gyógyít	10
Szent Ágoston: Vegyétek az országot	12
Mozart rekviemje	13
Szent Bernát: Krisztus titokzatos megjelenése.	15
Kiss György: Gyulai Oszkár	16
Jánossy Gábor: Gyulai Oszkár atya	19
Dr. Kovács Zoltán: Az imádság embere volt	21
Mária kegyhelyek	
Szűzanyánk könnyezik Gyergyószentmiklóson	27
Rózsafüzér	
Mit jelent anyának lenni?	30
Mit jelent a rózsafüzér imádkozása?	31

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Gyergyószentmiklós

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária bemutatása (november 21.)

Ma van első jelensége az Isten boldogító kegyelmének és hirdetése az emberek üdvösségének; az Isten hajlékában nyilvánosan jelenik meg a Szűz és Krisztus megjelenését mindenkinek előre hirdeti, miért is a Szent Szűznek örömmel kiáltjuk: Üdvözlégy a Teremtő üdvöngözésének teljesülése.

Az ünnep tárgyát nem a Szentírásból, hanem az apokrif iratokból, főképp az ún. Protoevangelium Jacobi-ból merítjük. Eszerint Anna, miután egy angyal tudomására adta neki Mária születését, fogadalmat tett, hogy születendő gyermekét az Úrnak fogja szentelni. Ezért Máriát születése után egy házi szentélybe vitték, ahová csak Izrael szűz leányai juthattak. Három éves korában adták át Máriát e szentélynek. Itt galambként nevelkedett, és egy angyal táplálta kezéből. Eddig a legenda. – Az ünnepet Keleten a VIII. század óta ünneplik, sőt nyilvános ünnepnek számít. Keleten az ünnepnek ez a neve: Az Istenanya bevonulása a templomba. A római egyházba egy ciprusi követ által jutott el, aki az avignoni pápai udvarban tartózkodott (1371). IV. Sixtus pápa 1472-ben az egész Egyház számára elrendelte ezt az ünnepet. V. Pius eltörölte, de néhány év múlva újra bevezették.

Szent Ambrus, Milánó püspöke így írja le Mária rejtett életét:

Mily sokféle erény ragyog ebben az egy szűzben! Szemérmes viselkedés, a hit zászlaja, teljes jámborság; a házon belül szűzként él, mint segítőtárs siet a munkára, mint anya a templomba. Ó, hány szűz siet eléje, hányat karol át és visz az Úrhoz, mondván: Ez az én fiam fekvőhelyét, ez a menyegzős ágyat szeplőtelen tisztaságban őrizte meg! Mit szólnak továbbá az étkezésben való mértékletességéről, (vallási) gyakorlatainak gazdagságáról? Az egyik meghaladta a természet erejét, a másik pedig már a természet igényeit sem elégítette ki. Itt semmit sem mulasztott el, ott megkettőztette a böjti napokat. És amikor már érezte, hogy táplálékra van szüksége, éppen csak azt ette, ami adódott, hogy életét fönntarthassa, nem pedig, hogy élvezzen. Csak akkor volt kedve aludni, amikor már csakugyan szükség volt rá, és még akkor is, amidőn a test aludt, virrasztott a lélek, amely álmában az olvasottakat ismételte, vagy megszakítva az alvást, folytatja azt, vagy jófölteleleit valósítja meg, vagy újakat tűz maga elé.

Mária a példakép

Christa Meves

Szükségünk van-e még ma is Máriára? Sokan úgy gondolják, nincs. A Mária-tisztelet csupán hagyomány, giccsessé vált, túlzásba vitt szokás – mondják. Mások meg figyelmeztetően fölemelik mutatóujjukat, szerintük Mária elnyomja és elhomályosítja a Megváltó alakját.

Pszichológiai érvekkel szeretném bizonyítani, hogy éppen ma miért van olyan nagy szükségünk Máriára, különösen mint példaképre. Mária páratlan jelentősége világosan látható már első említésekor Máté és Lukács evangéliumában. Mert valami egészen különleges történt ezzel az ártatlan leánnyal, Józsefnek, az ácsnak jegyesével: megjelent neki egy arkangyal (Gábor), és hírül adta, hogy gyermeket fogan, és fiút fog szülni.

A Biblia utal arra, hogy Mária az égi lény megjelenésekor, köszöntő szavainak hallatán megzavarodott, és – főképpen a hírtől – nagyon megremült. A régi Izraelban súlyosan elmarasztalták és megkövezték a nem házias nőt, ha gyermeke lett. Hogyan is remélhette, hogy bárki is hisz neki, ha elmondja az igazságot, amit az angyal közölt vele: a Szentlélek száll rá és a Magasságbeli ereje borítja be árnyékával. Közülünk kinek lenne akkora hite, hogy hozzájárulna ilyesmihez?

De ez a leány, Mária mégis igent mondott Istennek: „Íme, az Úr szolgáló leánya vagyok” – válaszolta az angyalnak. – „Legyen nekem a te igéd szerint.” – Ebből az igenből, ebből az Isten iránti teljes bizalomból fakadt a világ megváltása! Enélkül az igen nélkül nem lenne kiút a bukkott, halálra ítélt világból. Ez Mária alapvető jelentősége, és ezért teljes joggal tiszteli és boldognak hirdeti őt minden nemzedék.

Minden bizonnyal nem véletlen, hogy az egész nyugati művészetben nincs még egy téma, amellyel olyan sokat és olyan sokféleképpen foglalkoznának, mint ezzel a jelenettel és Krisztus születésével, meg a kis Jézust a karján, az ölében tartó Mária édesanyával. A művészeti alkotások sokasága nem lehet véletlen. De fontos ez a téma azért is, mert egyszerű igazság, minden időnek szóló példamutatás tárul föl benne: Mária találkozása az angyallal megmutatta, hogy a hit Isten iránti teljes bizalmat jelent, azt jelenti, hogy minden fenntartás nélkül „igen”-t mondunk Isten akaratára még akkor is, ha a „nem” sokkal ésszerűbb lenne. Ezenkívül a hit azt is jelenti, hogy figyelünk, odahallgatunk, elfogadunk, beleegezzünk, és legyőzzük félelmünket. (Ezért mondja az angyal: „Ne félj, Mária!”)

A hit azt jelenti: tudjuk, hogy az igennel nem bajoktól mentes, valószínűleg nem könnyű sorsot választunk, de ezt a szerető Isten akaratának elfogadása és – akár a szenvedésnek is – türelmes elviselése fölragyogtatja. Az Istennel való ilyen együttműködés boldoggá teheti az embert, teljességet, értelmet és halhatatlanságot ad életének.

Milyen nagyszerű példa! És mennyire érvényes minden időre. A mai ember különösen ki van téve a kísértésnek, hogy félretegye Máriát mint példaképet. Ennek első következményeként ma nem feltétlenül tartják szükségesnek, hogy az anyák leendő gyermekükre igent mondjanak. Németországban évente 300.000 meg nem született gyermeket gyilkolnak meg az anyaméhben törvényesen. Pedig ők is Isten teremtette lelkek. Kikaparják, kimarják vagy élve kiszedik őket az anyaméhből, azután nem gondoskodnak róluk, halálukat okozzák. Föl lehet ezt fogni, meg lehet ezt érteni? El tudjuk-e képzelni az abortuszra kényszerített nő nyomorúságát, aki világosan tudja, mi történik testében? Tudja, hogy emberi kéz állít meg dobogó, fiatal egészséges szívet, olt ki és darabol föl előzőleg rémületbe ejtett agyat! Erről pedig mindannyian tudunk, sőt, mi fizetjük a kötelező betegbiztosításból.

Micsoda ördögi színjáték! Németország a világnak az az országa, ahol legkevesebb gyermek születik. Az abortuszon átesett nők sok testi és lelki betegségben szenvednek. Anyai lelkük sír, testük pedig meg van bolygatva! Milyen sok nőt ér ma a kísértés, ezt suttogja a fülébe: „Szabadulj meg tőle, meg szabad tenned, hiszen fizeti a biztosítód! Szabadulj meg tőle, hiszen csak megnehezíti az életedet, megakadályozza önmegvalósításodat, nem tudod pályádon a képességeidnek megfelelő gyakorlatot megszerezni. Akadálya lesz érvényesülésednek, nem teszi lehetővé, hogy férjtől függetlenül elismert és tehetős légy, és saját elképzelésed szerint éld az életedet!”

Sok fiatal asszonyban azonban a máriás szellem ellentmond ennek: „De hát mindez valamiképpen hamisan hangzik! Mégis akarom a gyermeket! Már növekszik bennem, és ez egészen titokzatos, nagyszerű valami! A terhesség teszi »áldottá« méhemet, reményben élek, hiszen valójában Isten gyermekét hordozom a szívem alatt, mint Mária! Akarom ezt a gyermeket! Már most rám van bízva, édesanyává tesz, akinek szabad lesz őt gondozni, ápolni, szeretni és simogatni, ha majd a világra jön.” Mária így szólal meg a fiatal anyában: „Mind-egy nekem, ha leszólnak, ha azt mondják, hogy csak háziasszony vagyok, ostoba és együgyű, mégis akarom a gyermeket!” – Ha a mi modern, fiatal anyáink hallgatnának Mária szavára – azaz nem nyomnák el magukban az anyai érzést –, hamarosan éreznék, hogy az

anyaság elfogadása – „igen” mondása az először sokkal nehezebbnek tűnő útra – teszi őket Isten előtt igazán értékessé, és nemesíti meg őket.

Az anya élete minden fáradozásával, gondjával, minden aggodással gyermekéért, gyermeke fejlődéséért nagyon Isten kedvére való. Ettől lesz élete valóban értékes. Érti, hogy életének van értelme, és ez a tudat megvédi attól a veszélytől, hogy mindent értelmetlennek tartson, még a saját életét is, és így boldogtalan legyen. Keresztény ember számára ugyanis nincs nagyobb érték, mint szeretetkapcsolatban élni embertársával, és ki lehet közelebb egy édesanyához, mint az a kis emberke, aki a testéből fakadt?

A gyermek pedig nem csak édesanyjának, nem csak a családjának nagy, áldást hozó érték. Az anyai hivatás a társadalom számára is értékesebb minden más élethivatásnál. Gazdasági válságba is azért jutottunk, mert erről megfeledkeztünk. Ha nem elég anya és apa mond igent a jövő nemzedék világrahozására, csakhamar nem lesz elég pénz arra, hogy az öregek nyugdíját ki tudják fizetni. Ez ma már világosan látszik. Ezért lehetett korábban megjósolni, hogy a XX. század végefelé a nyugdíjak kifizetése problémát fog okozni. A helyzet az, hogy ahol a máriás „igen”-ből önző „nem” lesz, ott nemzethalál várható.

És még egy szempont. A gyermek máriás nevelése akkor hathatós és mértéktartó, ha anyaként tudatosítjuk magunkban, hogy ez a drága gyermek-csira Isten terve szerint való lény, Istennek teljesen új teremtménye, és nem azonos egyetlen vérrokonával sem. Akkor, ha világosan látjuk, amit Máriának élete folyamán több alkalommal is tudomására hoztak, hogy Istennek e tulajdona, az új kis ember csupán ránk van bízva, de nem a mienk. Tehát nem bánhatunk vele úgy, mint a szobrász a kőtömbbel, amelyet saját tetszése szerint alakíthat. Isten kertjében egy csodálatos növénynek csupán a kertészei vagyunk, felelősek gyermekünk fejlődéséért. Ha ezt tisztán látjuk, akkor nevelésünk mértéktartó lesz, és meg vagyunk védve a káros túlkapásoktól.

Ha Máriát követjük, példaképünk lesz abban is, amilyen nagy szeretettel állandóan a gyermek Jézus mellett volt, és amilyen odaadóan gondoskodott róla. Nekünk, modern anyáknak megmutatja, hogyan kell bánnunk kicsinyeinkkel. Megvéd attól, hogy hallgassunk az oly sok visszaéléssel járó emancipáció csábítására. Gyermekeinknek – különösen életük kezdetén, de egész gyermekségük alatt is – szükségük van feltétlen anyai szeretetünkre, ha lelkiileg egészséges emberek akarnak lenni.

Máriának nemcsak az első döntése példakép számunkra, de egész további élete is, így az is, amilyen örömmel fogadta el a gyermek Jézust születése után. A technika korának volt fenntartva annak megállapítása, hogy a gyámoltalan újszülöttre mondott feltétlen igen nélkülözhetetlen a gyermek egészséges fejlődéséhez. Világszerte végzett tudományos kutatások szerint a csecsemőnek szüksége van az édesanya nyújtotta biztonságra. Ha az anya önként, fenntartás nélkül igent mond a gyermekéért való önfeláldozásra, ez tulajdonképpen nem más, mint megélt szeretet, amely alapfeltétele a gyermek lelki és testi fejlődésének.

Ma tudjuk, hogy a gyermek már születése előtt ismeri édesanyja hangját és szívdobogását, és ez megnyugtatja születése után. Gyermekeorvosi tapasztalat megtanított arra, mennyivel jobban fejlődnek azok a csecsemők, akik édesanyjuk testközelében vannak, és sokáig szopnak.

A pszichoterápiás tapasztalat világossá tette, milyen káros, gyakran még életpusztító hatású is, ha a csecsemőt és az egy-három éves gyermeket elválasztják édesanyjától, például hosszabb ideig kórházban, csecsemőotthonban, bölcsődében tartják.

Különösen a szocialista országokban lehetett megállapítani, hogy milyen kevéssé nevelik közösségi életre a kisgyerekeket bölcsődében és gyermekotthonban. A családellenes szocializmus nagyszabású kísérlettel akarta bizonyítani, hogy az anyai, apai, nagyszülői személyes gondozás teljesen fölösleges. Funkcionáriusok gyermekeit röviddel születésük után elválasztották szüleiktől, és egész gyermekkorukban „szakemberek” vezette, mesés gyermekotthon közösségében mindig más-más személyek viselték gondjukat.

A kísérletet hús év után abba kellett hagyni, mert az így felnőtt gyermekek többségéből súlyos lelki sérült, alkoholista vagy bűnöző lett ...

Az orvosok elbizakodott tudományhite és ateizmusa – megrészegették a szakmájukban elért fürgeteges fejlődéstől – a XX. század első felében az újszülöttek nem természetes gondozásához vezetett. Föltételezték, hogy a kicsiknek még nincs lelkük, ezért megengedhető, hogy – higiéniai okból és anyjuk kímélése céljából – magányos ágyacskában óbégassanak torkuk szakadtából.

A csecsemőápolás mesterségessé tétele a XX. század második felében az anyatejet helyettesítő készítmények feltalálásával érte el csúcst. Úgy tűnt, hogy az édesanya pótolható, és a gyermekgondozás idegen (időről-időre más) személyre bízható.

Szakmai tapasztalat alapján a XX. század második felétől kezdve nagyon szomorú jóslatokba lehetett bocsátkozni. Egyedi esetekben ugyan is már régóta megállapítottuk, hogy az ilyenfajta életkezdet jelentős százalékban depresszió kialakulásához vezet, rossz esetben az úgynevezett „neurotikus elhanyagoltság” állapotába.

Talán erőltetett ez az összefüggés? De hát nem éppen a tudományban való hit tette kérdésessé a keresztény vallást? Nem itt is az ember nagyzási hóbortja teremtette hamis istent emelték trónra, mint annyiszor a történelemben? Nem ezzel egyidőben szorult-e háttérbe egyre jobban a Mária-tisztelet és a vallásosság?

A protestánsoknál (inkább a nem evangélikusok között) a XX. században már eltűnt a Mária-tisztelet, a katolikusok körében pedig vannak, akik a számukra indokolatlannak tűnő Mária-kultuszt mint giccset elutasítják – ma gyakran még támadják is.

És a jelenlegi helyzet, a sok-sok lelki beteg ember vajon nem annak negatív hatása, hogy meggondolatlanul semmibe veszik a Mária édesanya ölében ülő gyermek misztériumát, megvetően, esztelenül elhanyagolják az igazi példaképet?

Minden bizonnyal az elmúlt évszázadokban is voltak esetenként súlyos depressziós neurózisok. A nők korábbi nagy szülési és gyermekágyi halandósága bizonyára gyakran a gyermekek számára is súlyos kockázati tényező volt. De a gyámoltalan újszülött gondozása magától értetődő, elkerülhetetlen volt, anyatejet pótló készítmények nem léteztek, ez pedig végeredményben elősegítette a tartós anya-gyermek kapcsolatot.

Mindenekelőtt azonban akkor az anyák az Istenanyára tekintve viselték el a terhesség, a szülés és a kisgyermekhez kötöttség fáradalmait. Mária példája mutatta meg nekik, hogyan kell ezekben a helyzetekben helyesen, Istennek tetszően viselkedniük. Az Istenanya iránti tiszteletük megerősítette őket abban, hogy készségesen, fáradságot nem kímélve gondozzák gyermeküket. A jámbor Mária-tisztelet hozzájárult ahhoz, hogy a szerető, kötelességtudó édesanyák védőszárnya alatt lelkileg egészséges gyermekek nőjenek fel.

A mai pszichológusok tudják, hogy az emberiség kifejlődésének alapja az édesanya önfeláldozó szeretete gyermeke iránt. Erre az anyai szerepre mint lelki táplálékra van szükség ahhoz, hogy a gyermekből szeretni képes, dolgozni tudó, hálás, Istent szerető felnőtt lehessen. A kötődés és a biztonságérzés élménye nélkül még a lelkiismeret sem tud kellőképpen kifejlődni a gyermekben.

Nem olyasmi-e a nyugati Mária-tisztelet, mint a Szentlélek fényesen világító fáklyája? Máriának és gyermekének bibliai vezérszavai nem olyan útmutatás-e, amely a keresztény kultúra virágkorában jó gyümölcsöt termelt? És az ipari országokban annyi, csupán önmagáért kapkodó embernek lelki sivársága nem valamiféle büntetés-e olyan kor számára, amely elég merész volt ahhoz, hogy száműzze a Magnificat kinyilatkoztatását: „Mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék” (Lk 1,48)?

Vajon a mai Mária-jelenések alkalmával nem ezért kéri esedezve az Istenanya, hogy többet imádkozzunk a rózsafüzért? A mai emberek millióinak egész életükön át tartó lelki betegsége nem annak következménye-e, hogy balga módon elhanyagolták a Mária-tiszteletet, és emiatt a gyermekeket is? Nem lehetséges-e, hogy ilyen viselkedés kihívja Isten haragját, és a Szűzanya ettől a haragtól próbálja sírva megvédeni a még nyitott fülű embereket? Mert a sérült lelkű embert fenyegető ostor legkeményebben a kor áramlataihoz idomuló, azzal együtt úszó, gyakran ártatlan, csupán a hamis orvosi utasításokat híven követő anyákat sújtja azzal, hogy gyermekeik agresszív, az életben csődöt mondó, lelkileg súlyosan sérült fiatallá nőnek.

Végül is máriás lélek nélkül a szeretet nem tud kibontakozni, enélkül nem tudjuk felfogni, mit jelent az Isten Fia szeretetáldozata, nem érzünk szeretetteljes hálát az Atya iránt. A Mária-tisztelet tehát nem elhagyható, régi, maradi szokás, a Szűzanyát ábrázoló művészi alkotások, ikonok nem idejétmúltak. Mária nélkül az enberiség minden állatnál állatibb lesz, visszafejlődik színvonalatlan, értéktelen állapotba, amely mögött anarchia és diktatúra leselkedik.

Persze minket, asszonyokat bizonyos körülmények között az a veszély is fenyeget, hogy túl szorosan öleljük magunkhoz gyermekeinket, mert az anyai szeretet minden mást legyőz bennünk. A Biblia több helyen is megmondja, hogy ennek nem szabad így lennie. Nagyon-nagyon fontos, hogy mi, keresztény anyák gyermekeink fejlődése folyamán is Mária-édesanyát kövessük. Felnőtt és önállóvá vált gyermekeinknek engedjük el a kezét, anyai ösztönünkre hallgatva ne kössük őket magunkhoz jogtalanul, hanem mondjuk azt, amit Mária mondott a kánai menyegzőn: „Tegyetek meg mindent, amit mond”, amit Krisztus mond nektek!

Mária visszavonult, amikor Jézus felnőtté válva elkezdte teljesíteni hivatását. A fenti szavakkal bocsátotta Őt újtárá. Mária ebben a tekintetben is nagy és igazán szükséges példaképünk. A gyermekére mondott, döntő igent követően minden anya kapcsolatba kerül Istennel, a mennyei Atya

azonban a gyermek szellemi lelkének mindig atyja marad. Bár az édesanyának a gyermeke nevelése során mondott minden további, tudatos igenje Isten közelébe emeli őt, és Isten kijelölt, a teremtés tervében közvetlen szerepet játszó személlyé teszi, a gyermek nem az ő tulajdona. A gyermek mindig Istentől kölcsönkapott ajándék.

Veszélyes, ha az anyák ebben a tekintetben nem viselkednek nagyon tudatosan úgy, mint Mária a kánai menyegzőn, ha felnőtt gyermekeik életébe továbbra is túl sokat beleszólnak. Fenyegeti őket a veszély, hogy felnőtt gyermekükön uralkodnak, valamiképpen most követelik vissza azt, amit korábban a gyermeknek tettek. Továbbra is megkötik, szélsőséges esetben szinte magukhoz láncolják őket, és megakadályozzák, hogy élethivatásukat betöltsék. Ebben a tekintetben is sürgős szükségünk van Máriára mint példaképre.

Ha valaki fölismeri ezeket az összefüggéseket, azt is megérti, hogy az ördög – aki jól tudja, hogy földi uralma nem fog sokáig tartani – miért tesz meg mindent, hogy a nőket nagy erővel és sok csellel visszatartsa az anyaság vállalásától és a gyermekneveléstől. „Rontsd meg egy nép anyáinak lelkét, és a nép hamarosan a kezedbe hull” – hirdette már ördögi módon Lenin imperialista stratégiája érdekében.

A női lélek, a női szellem nem csupán asszonyi képességeinket jelenti, nem csak azt, hogy jól vizsgálunk az iskolában és az egyetemen, nem is csupán a lehetőséget, hogy éppen úgy élhetünk, mint a férfiak (persze csak akkor, ha ehhez elegendő életerőt kaptunk!). A női lélek – Mária lelke – az anyaság lelke, annak a lelke, aki szeret, aki együtt gondolkodik a másikkal és maga a háttérben marad, aki vigasztal, símogat, testével-lelkével melenget. Ez a lélek ugyanakkor Isten Lelke, és vagy Őt próbáljuk megvalósítani és általa előre haladni emberségben és felebaráti szeretetben, vagy pedig tönkremegyünk minden ravasz üzleti főnökünkkel és a még oly ügyes politikusokkal együtt, vagy akár tőlük függetlenül. Ez teljesen logikus!

Nézzük egyszer ilyen látásmóddal a modern, Németországban nagy hatalmú és egyre hatalmasodó feminizmust. A jelszava ez: „Először is a tesztünk, a hasunk a mienk; másodsor harcolnunk kell a férfiakkal. És ha nem engednek minket hatalomhoz jutni, kényszeríteni fogjuk őket.” – Nem nehéz fölismerni, milyen negatív hatásuk van ezeknek a jelszavaknak.

Témánkkal kapcsolatban Máriának mint példaképnek még egy vonását kell megemlítenünk. Isteni fiát nemcsak győzedelmes üdvözítő útján, vándoréletében kíséri csendesen háttérbe húzódva, hanem átéli félelmetes

halálát is, hűségesen ott marad mellette, nem úgy, mint a legtöbb, szörnyen megrémült apostol.

Mária ott áll a kereszttel, a borzalmas eseményt látva bizonyára képtelen egy szót is szólani, szívét a legrémesebb fájdalom töre járja át, de ott áll! Nem ájul el! Elviseli a fájdalmat, kitart fia mellett, és még vigasztalást is kap, amikor a haldokló Krisztus szól hozzá, és Jánosra bízta őt. A szenvedésben való kitartásból támad a pünkösdi lélek, ebből fakad a Szentlélek kiáradása, innen ered a hithirdetés ereje, az igazság hirdetése sokaknak, akiknek szükségük van szeretetre és megismerésre.

Mária azonban nemcsak halhatatlan példakép számunkra életével, de égi erővel vigasztal is a szenvedésben, szószólónk a mennyei Atyánál és Krisztusnál. Hozzá fordulhatunk, és csodás magasságba segít minket, ha az élet kínjaitól gyötörve felé kiáltunk.

Bizonyára egyéni életutunkon is szükségünk van vigasztalóra, korunkban azonban még inkább a mindannyiunkat mindenütt és mindenkor fenyegető veszélyek miatt. Az Istentől való elpártolás, az erkölcsi romlás, a félelmetes szentségtörések, a gúny és a tévtanok felkeltik Isten haragját, és kihívják a megérdemelt büntetést.

Mária nagy irgalmával megpróbál minket védő köpenye alá venni. Menynyire szükséges ezért, hogy nagy, közös bajainkban és életünk egyéni szenvedéseiben egyaránt Máriához forduljunk, segítségéért sóhajtsunk és irgalmában bízva úgy imádkozzunk, mint Margit Goethe „Faust”-jában:

*„Oh, légy irgalmas, Te fájdalmas, fordítsd bajomra szemedet!
Kard általjárva, Fiad halálán százszor szakad meg a szíved!
Atyjához esdve Fiadért egyre elsírod kíngyötrelmedet.*

Ki tudja, mint fúrja a kín velőmet keresztül! Szegény szívem, hogy mit eped, miért remeg, mitől reped, Te vagy tudója annak egyedül! Oh, ments meg szégyentől, haláltól engemet! Légy irgalmas, oh fájdalmas! S fordíts énbajomra szemedet!” (Dóczy Lajos fordítása)

Van Máriánk? Mily nagy jele a kegyelemnek!

Fordította: Kerényi Dénes

Christa Meves (1925) német pszichológus, közíró. 80 könyvet írt, fordításai 11 nyelven jelentek meg. Műveiben szembeszáll a korszellemmel, elítéli az élet minden területének a 60-as években elkezdődött korlátlan liberalizálását, és a „szexualitás fölzsabadozását”. Itt közölt írása „Wandlung durch Widerstand” (Szembeszállni a korszellemmel?!) című könyvéből való. – Ch. Meves 1987-ben tért át az evangélikus vallásból katolikus hitre.

Ha az anyák szeretetét egyesítenék

Hiszem, ó, Mária, hogy te minden embernek anyja vagy, és minket mindnyájunkat elfogadtál! János személyében, Jézus akarata szerint...

Hiszem, hogy a keresztények éltető lehelete vagy, és segítségük, különösen a halálban. Tőled kapjuk az állhatatosság ingyenes ajándékát...

Tudom, hogy közbenjárás üdvösségünkért, és az Istentől jövő kegyelmeket közvetíted...

Hiszem, hogy ha egyesítenék a föld összes anyáinak gyermekeik iránt érzett szeretetét, és ehhez hozzáadnák az összes szentek és angyalok szeretetét, mellyel az őket tisztelőik iránt viseltetnek, még ez sem érne föl azzal a szeretettel, amit te egyetlen lélek iránt érzel.

Addolorata Szent Gábor (1838–1862)

Megkönyörült rajtam

Edith Piaf francia énekesnő, aki 1963. október 11-én halt meg, önéletrajzában írja:

Életem csodával kezdődött. Négyéves voltam, amikor egy kötőhártyagyulladás néhány nap alatt teljesen megvakított. Normandiában laktam akkor, a nagymamámnál. 1919. augusztus 15-én a derék asszony Lisieux-be vitt, és ott a kis Teréz oltára előtt elimádkoztam vele, vékonyka kis hangomon mormolva, hogy: „Könyörülj meg rajtam, add vissza a látásomat!” Tíz nappal később, augusztus 25-én, délután négy órakor újra láttam! Azóta Szent Teréz és a gyermek Jézus képe soha nem hagyott el engem.

Jézus ma is gyógyít

2008. október 5-én Vácott a Székesegyház zsúfolásig megtelt gyógyulni vágyó emberekkel. A gyógyító alkalmat Damian Stayne a Krisztus Fénye és Szent Szíve Közössége vezette akik Angliából érkeztek Budapestre és Vácra. Akik ott voltunk, csodálatos gyógyulásoknak lehettünk tanúi...

A katolikus közösség vezetője Damian Stayne friss erővel a Krisztusba vetett teljes hittel használta a Szentlélek ajándékait melyet az apostolok is megkaptak az első Pünkösöd alkalmával. Ezeket az ajándékokat Jézus ma is kiárasztja ránk, hogy szeretetét gyakorolja a karizmákon keresztül. (Szt. Iréneusz mondja, hogy az első századokban általános volt a holtak feltámasztása.) („Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi majd végbe, amelyeket én teszek, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál...” – Ján 14, 12) Nos ez a közösség Angliából ezzel a hittel tartotta meg gyógyító imaszolgálatát, mely a katolikus egyházban nagy jelentőségű volt.

Az alkalom elején Damian Stayne arról beszélt, hogy Isten azt akarja, hogy mi boldogok legyünk és ne cseréljük el néma bálványokra Isten dicsőségét.

Voltak akik már a gyógyító ima előtt meggyógyultak hallókészüléküket ki kellett venni a fülükből mert tisztán és tökéletesen hallottak. Fiatallány mindkét fülében hallókészülék volt egyszer csak mindent olyan erővel hallott, hogy ki kellett venni a füléből a készüléket, évek óta bottal járó betegek újból bot nélkül jártak, sőt futottak a templomban, daganatos betegeknek eltűntek a csomók, szembetegségek gyógyultak meg, gerincbetegségből nagyon sokan gyógyultak.

Ezen az alkalmon 250 ember jelentette ki, hogy meggyógyult, sírtak örömeikben és dicsőítették Istent.

A lelki gyógyulásokat természetesen később lehet megtapasztalni, de az nyilvánvaló volt, hogy az emberek sóvárogva vágnak arra, hogy megnyilvánuljon Isten szeretete, hisz a hosszan elnyúló alkalmon / de 10 órától 19 óráig / kitartottak a szentmise végéig.

XXIII. János pápa így imádkozott: Uram újítsd meg a csodáidat, hozz egy új pünkösödöt...

Úgy tűnik Isten komolyan vette ezt az imát. A csodák ideje itt van elérhető, megtapasztalható közelségben.

A csodák kegyelme azért szükséges, hogy megerősödjünk a hitben.

Jézus él, Jézus ma is gyógyít! Hittel kérjük a Szentlélek ajándékait, mert Isten le akarja törölni a szemünkről a könnyet meg akar gyógyítani meg akarja újítani a szívünket, mert Ő személyes kapcsolatra vágyik és nem formásokra és nekünk erre van szükségünk.

Legyünk bátrak Isten szeretetét befogadni és továbbadni.

Tarnóczi Marika

Vegyétek az országot

November havát régen halottak havának is nevezték. E hónapban különösen fontos foglalkozni örök sorsunkkal, elmélkedni róla. Szent Ágoston gondolatait az Anyaszentegyház ajánlja híveinek megfontolásra.

Valahányszor meghalt testvéreink emléknepjárt üljük, értelmünkbe kell idéznünk azt, hogy miben kell reménykednünk, és azt is, hogy mitől kell félnünk. Remélnünk kell ugyanis arra való tekintettel, amit a Szentírás így mond: „Drágalátos az Úr szemében a szenteknek halála.” De félnünk kell arra való tekintettel, amit viszont így mond: „Legszörnyűbb dolog a világon a bűnösök halála.” A reményre gondol a zoltár, amikor azt énekl: „Örök emlékezetben léssen az igaz.” A félelemre gondol, midőn így folytatja: „A rossz-hír hallásától nem kell félnie.”

Mert lesz egy rossz-hír hallás, melynél rosszabb már nem is lehet, midőn ezt kell majd hallaniuk a bal felől állóknak: „Menjetek az örökké tartó tűzre!” Ez az a rossz-hír hallás, amelytől az igaznak nem kell félnie, hiszen ő a jobb felől állók között lesz, kik majd ezt hallják: „Jertek, Atyám áldottai, és vegyétek az országot!” A jelen életben pedig, mely középpűt van a legfőbb jó és a legfőbb rossz között, közepesen jó és közepesen rossz dolgokkal tele, még nem jutottunk el a legfőbb jóhoz, sem a legfőbb rosszhoz. Mivel ami jó az életben kijut az embernek, az a legfőbb jóval összehasonlítva semmisség, s bármi rosszat kell az életben meg tapasztalnunk, az az örök tűzzel összehasonlítva: egyszerűen összehasonlíthatatlan. A jelen élet fele-más voltában tehát az Evangélium szavát kell mérvadónak tartanunk: „Aki hisz énbennem, mégha meghal is, élni fog.” Tehát, ha meghal is időlegesen, de nem hal meg örök halállal. Bár testileg halandók vagyunk, élni fogunk, ha hiszünk. Vigasztaljuk tehát egymást e szavakkal!

Meglehet, hogy az emberi szív nem bánkódik, mikor elveszíti valamely szeretettjét. De jobb, ha bánkódik az emberi szív, majd gyógyulást talál, semminthogy bánattalanságában embertelenné válják. Mária, Lázár testvére ragaszkodott az Úrhoz, és mégis bánkódott testvére halálán. De mit csodálkozol Márián, mikor maga az Úr is megsiratta Lázárt, holott tudta, hogy menten föltámasztja.

Ha semmisség volna a halál keserősége, mi nagyság lenne a vértanúk erejében? Azért mondja az apostol: „Nem akarjuk, hogy az elaludtak felől bizonytalanságban legyetek, testvérek, nehogy szomorkodjatok, úgy, mint

a pogányok, kik nem birtokolják a reményt!” Nem azt mondja tehát. „ne szomorkodjunk”, hanem hogy „ne szomorkodjunk úgy, mint a pogányok, akik nem birtokolják a reményt”.

Hogyne szomorkodnál, mikor a test, mely a lélek erejéből élt, most lélektelenné válik, midőn amaz elhagyta őt. Eddig járt-kelt, most fekszik. Eddig beszélt, most hallgat. A bezárt szemekbe többé fény nem hatol. Meg nem nyílnak a fülek semmi hangra. A testnek minden tagja beszűntette működését. Nincs már, aki parancsot adjon a lépteknek a járásra, a kezeknek a cselekvésre, az érzéseknek az érzékelésre. Nem olyan-e ez, mint egy ház, melynek ékessége valamiféle láthatatlan lakó volt, s most, hogy eltávozott az, akit nem is láttunk, csak az maradt, amit siralommal kell látunk?!

De ha ebből jön a szomorúságnak oka, ebből jöjjön a szomorúságnak vigasztalása is. Miféle vigasztalás? Így mondja Pál: „Maga az Úr fog az utolsó harsona-szókor leszállni a mennyből. Először a Krisztusban meghaltak támadnak föl, azután pedig velük együtt azok, akik élünk és megmaradtunk, elragadtatunk a felhőkbe Krisztus elé. Ez is időleges változás lesz? Nem, hanem ezután már mindig az Úrral leszünk.

Legyen hát vége a szomorúságnak, ahol ilyen nagy a vigasztalás! Töröljük le a könnyeket a lélekről, mert a hit kiűzte a szomorúságot! Ekkora remény birtokában nem illik, hogy Isten temploma szomorúságban álljon. Hiszen itt lakik a jóságos Vigasztaló! Itt lakik az Ígérő, aki soha nem csap be minket! Miért siratjuk még tovább a megholtakat? Hogy keserű a halál? De hiszen ezen ment át a mi Urunk is!

Legyen elég e néhány szó nektek, szeretteim! Adjon bőségesebb vigasztalást Az, aki nem költözik ki soha szívetekből! Méltóztassék ő úgy lakozni bennetek, hogy a végső napon mindnyájunkat átalakítson az új életre!

Szent Ágoston

Mozart rekviemje

Mozart, a nagy zeneszerző, élete végén az osztrák császári udvar karmestere volt. Betegeskedni kezdett és orvosi tanácsra kéthavi szabadságot kért. Anyagi eszközökkel nem volt valami túlságosan ellátva.

Épp azon a napon, amikor megkapta szabadságát, felkereste őt egy jól öltözött, előkelő modorú úriember. Arra kérte Mozartot, hogy nem volna-e

hajlandó egy többszólamú és zenekarral kísért rekviemet (gyászmise ének- és zeneszöveget) írni.

Mozart készségesen vállalkozott a feladatra, ha nem sürgős a dolog. A megrendelő megnyugtatta, hogy ráér az elkészítéssel. Két hónap múlva majd újra eljön és érdeklődni fog. Addig is 200 forintot adott előlegül.

Mozart mindjárt másnap nekikezdett a munkának. Lassan haladt azonban vele. Egyrészt a betegsége gátolta a munkában, másrészt pedig tízszer sőt tizenöt-ször is elkészített egy-egy részt. Egyik sem tetszett neki.

Szabadsága leteltének utolsó napján megjelent nála az idegen. Amikor Mozart végigjátszotta az egész meglévő kéziratot, szomorúan jegyezte meg, hogy bizony, ha ilyen tempóban készíti a többi részt is, még legalább két hónapra van szüksége. Szinte félelemmel nézett megrendelőjére, hogy mit szól hozzá? Ez azonban biztatóan válaszolt:

„Nem baj! Erre a rekviemre csak két hónap és egy hét múlva lesz szükség.”

Mozart betegsége tovább tartott. Sőt rosszabbodott az állapota. Ismét szabadságot kért. Meg is kapta.

A két hónap eltelt. Várta a megrendelőt, ez azonban nem jött. Mozart aggályoskodott:

Mi lesz most; ő felvette előre a tiszteletdíjat, egy hét múlva akarják előadni a rekviemet és rendelő gazdája nem jelentkezik.

E töprengésében egyszer csak az a gondolata támadt, hogy talán nem is ember volt az, aki a rekviemet rendelte. Talán az Isten küldönce volt, aki így akarta őt figyelmeztetni közeli halálára.

Ettől kezdve nem lehetett kiverni fejéből e gondolatot.

Most készülni kezdett a halálra. Meggyónt, megáldozott, felvette a szentkenetet és aztán órákon keresztül imádkozott. Kezébe vette a feszületet és meghatódottan nézte a Megváltó alakját. Majd pedig elővette a rekviem kottáját és hol itt, hol amott javíthatott rajta.

A megrendelő nem jött.

Mozart imádságos lélekkel készülve a halálra, elhunyt. Gyászmiséjén először adták elő ezt a rekviemet: életének utolsó munkáját. Ugyanazon a napon, amelyikről az ismeretlen rendelő azt mondta, hogy akkorra van reá szükség.

Sem Mozart halálakor, sem azután soha senki nem hallott többé erről a rekviem-rendelőről.

Krisztus titokzatos megjelenése

Az Úr három eljövételéről tudunk. Ez a harmadik fajta eljövetele a másik kettő között van. Az a két megjelenése látható, ez a harmadik azonban nem látható. Első megjelenésében Urunk megjelent a földön, és társalgott az emberekkel (Bár 3,38), amikor – mint maga is mondja – látták őt az emberek, és gyűlölettel fogadták. A végső megjelenésekor pedig minden ember meglátja az Isten üdvösségét (Lk 3,6), és föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak (Jn 19,37). A kettő között levő harmadik fajta megjelenése: titokzatos megjelenés, egyedül csak a választottak tapasztalhatják meg magukban, és üdvözíti is lelküket. Az első eljövetele tehát testben és emberi gyöngeségben lett nyilvánvaló, a közbeeső időbeli pedig lélekben és erőt árasztva, míg a végső eljövetelekor dicsőségben és fenségben jelenik majd meg.

Ez a közbeeső időben való Úrjövét, mintegy átívelő út az első megjelenésétől a végső eljövételéhez. Az elsőben Megváltónkká lett Krisztus, a végső eljövetelekor pedig megjelenik mint a mi életünk, akiben megtaláljuk megnyugvásunkat és vigasztalásunkat.

De nehogy valaki csak képzelődésnek tartsa, amit a középső adventről állítunk, ezért hallgassuk meg magát az Urat: Ha valaki szeret engem – mondta -, az megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja őt, és hozzá megyünk (Jn 14,23). Másutt pedig ezt olvassuk: Aki Istent féli, jót cselekszik (vö. Sir 15,1). Úgy érzem, hogy aki szereti őt, többet tesz, mert hiszen az meg is tartja Krisztus tanításait. Hogyan kell azt megtartani? Nem kétséges, hogy saját szívünkben, mint ahogy a Zsoltáros tanítja: Beírtam szívem rejtekébe intéseidet, hogy ne vétkezzem ellened (Zsolt 118,11).

Így tartsd meg az Isten igéjét, mert: Boldogok, akik hűségesek maradnak hozzá (Lk 11,28). Rejtsd el lelked bensejében, járja át érzéseidet, hasa át egészen életedet. Töltekezzél ennek javaival, hogy gyümölcseinek is örvendezhessék lelked. Ne feledkezzél meg róla, hiszen szükséged van rá, mint a mindennapi kenyérre. Nélküle kiszárad a szíved, ez viszont betölti, és gyümölcsözővé teszi a lelkedet.

Ha így tartod meg az Isten igéjét, biztos lehetsz, hogy az is megőriz majd téged. Eljön majd hozzád Atyjával együtt a Fiú, a nagy Próféta szerepében, hogy megújítsa Jeruzsálemet, és újjáteremtsen mindent. Ez az eljövetele valószínűleg azt, hogy ahogy a földi ember alakját magunkon fogjuk hordozni, a mennyeknek az alakját is magunkon fogjuk hordozni (1 Kor 15,49). Amint

a régi Ádám kiáradt emberségünkre, és birtokba vette teljesen, úgy fogja azt majd egészen betölteni Krisztus is, aki teremtette az egész emberiséget, és meg is váltotta az egészet, és üdvözíteni is fogja az egészet.

Szent Bernát

Gyulai Oszkár

(Szentendre, 1928. március 18 – Budapest, 2008. szeptember 5.)

Pappá szentelték:
Esztergomban 1951. június 17.
Szolgálati helyei:
Bp., Békásmegyér: 1951–52. káplán
Bp., Szent Imreváros: 1952–58. káplán
Bp., Alkantarai Szent Péter templom-igazgatósága: 1958–71. káplán
Bp. VI., Szent Család templom: 1971–2008. augusztus 1. plébános

A Máriás Papi Mozgalom a katolikus papok között 1972-ben elindult s nagyon gyorsan terjedő lelkeségi irányzat. Alapítója

Stefano Gobbi olasz pap, aki megrettenve vette észre, hogy a hivatásukat felelőtlenül elhagyó papok igen nagy intenzitással dolgoznak az Egyház, a katolikus hit és az Egyház vezetői, a pápa és a püspökök ellen. Az ő szervezettségük ellen hozta létre a Máriás Papi Mozgalmat, amely, hála Istennek, Európában és az egész világon nagyon gyorsan elterjedt. Imádságos összejöveteleiket coenaculumnak nevezték arra gondolva, hogy Jézus mennybemenetele után a megfélemledett apostolok is az utolsó vacsora termében kerestek menedéket a Szűzanyával együtt. Közös imádságuk eredményeként pünkösöd napján a Szentlélek bátorítására indult el a katolikus Egyház Krisztus mennybemenetelét követő története.

1994-ben ehhez a mozgalomhoz csatlakozott az Egyház mintegy háromszáz püspöke s hetvenezer papja s több millió hívő. A világban igen gyorsan elterjedt mozgalmat alapító Stefano Gobbi néhány éve Magyarországon is járt, s itt a mozgalom budapesti központjában a VI. kerületi Szent Család templomban s nagyon sok pappal mondott koncelebrációs szentmisét. A Máriás papok első magyarországi elindítója és hazai felelőse Dr.

Erdős Mátyás az esztergomi szeminárium rektora volt, s az ő halála után a központ a budapesti Szent Család plébánia s vezetője Gyulai Oszkár, társfelelősei Katona Farkas Hidegség ciszterci plébánosa és a Vajdaságban Sóti János jezsuita atya lett.

Gyulai Oszkár 2008. szeptember 5-én hosszú szenvedés után meghalt, de utódjául még halálos ágyán felkérte a templom fiatal káplánját, Kovács Zoltánt arra, hogy vigye tovább e papi mozgalom vezetését, annál is inkább, mert Kovács atya doktori dolgozata tárgya éppen a Mária-tisztelet volt.

1971. szeptember 1-én került a plébánia élére, s 2008 tavaszáig kihasználva, hosszabb betegség nélkül folyamatosan dolgozott, s munkáját mindenki meglepedésére és igen nagy szeretettel végezte. E sorok írója csak az 1979-es év végétől jár ebbe a templomba, de ez is majdnem három évtized, s azt hiszem, tökéletesen elegendő arra, hogy volt plébánosunkat megismerhesse, s tevékenységét tisztelettel és szeretettel bemutassa.

Tökéletesen tudott szót érteni az emberekkel. A szentmiséken, különösképpen az első két évtizedben igen nagy számban jelentek meg a hívek, s az ő gyóntatószéke előtt ezekben az évtizedekben mindig folyamatos volt a sorállás. Ennek ellenére gyakran emlékezett meg szentbeszédeiben a gyónás kegyelmi hasznairól. Jelzés volt ez arra vonatkozóan, hogy a gyónás szentségében részesülők számát kevésnek tartotta. Köszönjük neki, hogy sohasem pihent, hanem szabad óráiban a kórházakat látogatta, ahol a beteget gyóntatta, áldoztatta, a betegek szentségében részesítette, s ahol erre szükség volt, szentmisét is mondott. Vasárnaponként a kerületünkben lévő idősek otthonát is felkereste.

Amikor ebbe a templomba először, 1979-ben beléptem, aggasztó kép fogadott. A falak nedvesek voltak, a vakolat itt is, ott is leszakadt a falról, s a templom mennyezete télen szinte árasztotta a hideget. A hideg téli napokon ugyan már fűtöttek, a templom mennyezetét azonban a háborús károk után pénz híján csak igen vékony gipszkartonból állították helyre, a háború alatt ugyanis a templomunkat bombatalálat érte. Évekre volt ahhoz szükség, hogy a mennyezet hőszigetelését külföldi segítséggel megoldhassuk, s amikor ez megtörtént, természetesen a fűtés is hatékonyabb lett, ugyanakkor csökkent annak a költsége is. A templom padlózata a legegyszerűbb cementkocka volt, bútora viszont nagymértékben csak akkor javult, amikor a sajnálatos módon lebontott Regnum Marianum templom padjait megörökölhettük, így a széksorokat padokkal lehetett kicserélni. S a mennyezet tökéletes hőszigetelése után megindult a templom lassú, hosszú éveket igénybevevő renoválása, restaurálása.

Oszkár atya kiváló közösségteremtő egyéniség volt. Meghallgatta türelemmel az időseket, bajaikon igyekezett segíteni, s tudott beszélni a legfiatalabb gyermekkel is, s a fiatalok, a fegyelmet megkövetelő igen határozott s erős hangú plébánost szerették, rajongtak érte. Sokan kérdezték, mi volt ennek a templomnak a titka. Miért olyan összetartó itt a hívőközösség? Ma már tudjuk a választ: Oszkár atya mindenkit hagyott öntevékenyen hívatása és képzettsége szerint dolgozni a templomban, a temploméért. Az idegenek nagyon sokszor csodálkoztak: ennek a templomnak a közösségében nagyon sok a nagycsalád. Hat, hét, nyolc, tíz, sőt tizenkét gyermeket számláló családot is lehet találni itt. Oszkár atya a nagy családokat a lehetőségek szerint segítette. S ma már tudjuk, hogy majdnem minden nagycsaládban akadt egy-egy papi hívatás. A szentmiséken még a legnehezebb években is volt elegendő ministráns, s a ministránsok közül többen nyertek papi hívatást. Azt hiszem, nyugodt lélekkel kijelenthetjük, ha minden templom tizenöt év alatt csak annyi papot adott volna az Egyháznak, mint amennyit a VI. kerületi Szent Család egyházközség adott, akkor kevesebb gondja lenne a ma Egyháznak. Nem tudjuk annak a titkát, hogy hogyan ismerte fel plébánosunk egy-egy ministránsban a papi hívatás ébredését, és hogyan ápolta ennek az erősödését. Tudjuk, hogy néhány ministráns nyaranként Ausztriába vagy Rómába vitt, ezek voltak az úgynevezett hívatásébresztő utak. Ő szerényen mindig a Szűz Anyának tulajdonította a hívatások nagy számát, de sejtjük, hogy ebben az ő vele folytatott lelki beszélgetéseknek is része volt.

Azt hiszem, egyéniségének is tulajdoníthatjuk, hogy káplánjaink ebben a templomban nagyon gyorsan megtalálták a legmegfelelőbb hangot, s nagyon gyorsan összeszoktak a templom egész közösségével. El kell mondaní, hogy ennek a templomnak igen nagy erőssége volt, s reméljük, marad is a nagyon fegyelmezett, hagyományos liturgia, a népénekekkel és a gregoriánnal tarkítva. A nagybőjt elejétől a nagyheti szertartásokban résztvevő felnőttekkel és fiatalokkal minden kedden próbált.

A közösségteremtéssel kapcsolatban meg kell említeni a zárándoklatok elmondhatatlan nagy erejét. Többször voltunk vezetésével Lourdes-ban, Kemenes Gábor atyával Medzsugorjeben. Oszkár atya egy szűkebb közösséggel Fatimában. De gyakran megfordultunk hazai búcsújáróhelyeken is, s Esztergomba akár diakonus, akár papszentelés kedvéért is ellátogattunk. S templomunk részben a zárándoklatok hatására, másrészt Oszkár atya követésre méltó, nagy Máriatisztelete hatására lett a magyarországi Mária-kultusz központja.

Óriási gondunk volt a hittanterem, s egyáltalán egy közösségi terem hiánya. 1986-ban elkészült az emeleti hittanterem, amely otthont ad olykor a nagyobb közösségi összejöveteleknek is. Néhány évvel később urnatemetőt létesített a templom alagsorában és udvarában is, s a hívek megnyugodtak, hiszen abban a templomban pihenhetik örök álmukat, amely templomban annyi éven át életükben oly sokszor kegyelmi töltést kaptak.

A templom hívőközössége az utóbbi tíz, tizenöt esztendőben lehetett tanúja a templom renoválásának. Az épület először teljesen új tetőzetet kapott, ezzel kevesbedtek a megmagyarázhatatlan beázások, ezután a falak nedvességének a megszüntetése következett, amely folyamat, úgy tudom, mind a mai napig tart, s a falak nedvességszintjét a műszerek azonnal jelzik is. Majd ezt követően a templom külsejét szedette Oszkár atya rendbe. Hogy a fűtés még hatékonyabb legyen, a templom ablakait dupla üveggel látták el. Ezután következett a belső tér restaurálása és kialakítása. Előbb kifestették a templomot, majd az oldalhajók egy-egy freskót kaptak, amely a magyar szenteket ábrázolja, ezután három ablak kapott színes üvegfestményt. Majd legvégül kicseréltette Oszkár atya a padlózat elöregedett cementlapjait modernebb s esztétikusabb borítólapokra. S végül hatalmas költséggel új orgonát kapott templomunk, amely most már színvonalas hangverseny-igényeket is ki tud elégíteni.

Kiss György

Gyulai Oszkár atya

Viszonylag keveset találkoztam Oszkár atyával, de azon találkozások alkalmával igen jó beszélgetéseink voltak. Csodálatos volt az az igen nagy lendület mely a lelkét hajtotta, melyben oly annyira tudott égni Isten ügyében Mária által, Máriával és Máriában.

Hallomásból és egyes esetekben tapasztalásokból is tudom, hogy néha keményen és vehemensen ki tudott rohanni egyes emberek ellen, mely olykor-olykor rosszul esett az illetőknek, mégis az igaz hitben való lobogása, és annak megtapasztalása ezt elfeledtette azokkal, akik szintén Isten ügyét akarták és akarják továbbra is szolgálni.

A lelkes lobogásának köszönhetően indította el az első szombati cónakulumokat a Szent Család templomban. Ugyanennek a belső hevítésnek volt köszönhető, hogy oly nagy lelkesedéssel készült és ülte meg minden hónap 13-át. A szentbeszédei sokszor tárták fel a körülöttünk le-

vő világban található hiányosságokat, ugyanakkor mindig rá tudott mutatni arra, hogy mit kell cselekednünk ahhoz, hogy a lelkünk és annak következtében a környezetünkben levők lelkei is kicsit közelebb léphessenek Isten országához. A tisztán lobogó máriás hite természetesen feltűnt a Máriás Papi Mozgalomban is, így érthető, hogy Erdős Matyi bácsi után őt választották meg hazánkban a Máriás Papi Mozgalom vezetőjévé. Ezen feladatát komolyan vette és nagy szeretettel látta el az ehhez kapcsolódó teendőit.

Azt minden komolyabb hívő tudja, hogy papokat és különösen jó papokat ki kell imádkozni Istennél. A hivatások nem maguktól születnek, hanem a hívőktől, a mi hitüinktől és imánktól függenek. Oszkár atya máriás lelkületű lobogó hite természetes módon példakép lett sokaknak. Nyilván ezzel függ össze, hogy az ő cönákulumi kezdetétől napjainkig 2-3 évente újabb és újabb papi hivatás született a plébánián. Ahogy Oszkár atya mondta: „1985 október óta minden első szombaton szentmise van a papi és szerzetesi hivatásokért, júniusban minden este Jézus Szíve litánia a felszentelendő papokért, és minden szombaton este cönákulum, amikor közös rózsafüzér és szentmise keretében felajánljuk magunkat és családjunkat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének. Az itt töltött éveimben az első 15 évben egyetlen papi hivatás sem született, de amióta elkezdtük az előbb vázolt intenzív Mária-tiszteletet, azóta jelentkeznek a papi hivatások a Szent Család templom oltárától indulva.”

A hivatásoknak ez a rendkívüli mennyisége már a számok alapján is jelzés értékű és elgondolkodtató. Mit is kéne nekünk cselekednünk?...

Oszkár atya a plébánosi beiktatásakor a következőket mondta:

„Lelkipásztornak, plébánosnak jöttem – nem hivatalnoknak és gazdasági szakembernek. Szolgálni jöttem – a II. Vatikáni Zsinat szellemében. A lelkipásztor feladata: imádkozni és áldozatot bemutatni egyházközségéért, a rábízottakért. Isten tőlem kéri számon lelketeket. A lelkipásztor feladata: kiszolgáltatni a szentségeket és hirdetni Isten igéjét, meglátogatni a beteget és vigasztalni szomorúakat, a kétségbeesetteket... Legyetek élő tagjai Krisztus testének! Ne száraz ágak, amelyeket letör az első vihar. Kapcsolódjatok bele az egyházközség élő vérkeringésébe!”

Egy primícián az alábbi vallomást tette a papi hivatásról:

„Vannak, akik sajnálják a papokat. Szegények, lemondanak a házasságról, családról, gyermekekről. Pedig ma is érvényes Jézus szava: »Aki értem és az evangéliumért elhagyja apját, anyját, feleségét, gyermekeit és testvéreit, százannyit kap, apát, anyát, gyermeket, testvért, és jutalmul kap-

ja az örök életet«. Senkinek sincs akkora családja, mint a nőtlen papnak: gyerekek, fiatalok, felnőttek és öregek, a plébánia hívei, Krisztus követői. Ez az ő nagy családja, és ha hivatásának él, akkor tökéletesen boldog ember lesz belőle, mert kíséri őt a kicsinyek ragaszkodása, a felnőttek megbecsülése és az öregek hálás szeretete.

»Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenki üdvözüljön« – mondhatja az újmiséis pap is Szent Pállal, és a lélek őszinte alázatával adhat hála Istennek: »Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, és az ő kegyelme nem volt bennem eredménytelen.«

Légy igazi jó pásztor azoknak, akiket rád bíz az Isten! – tette hozzá a primíciás pap felé fordulva.”

Egészsége már évek óta gyengült, de ő nem akart róla tudomást venni, továbbra is teljes odaadással látta el papi és máriás papi feladatait. Élete utolsó hónapjaiban a kórházi kezeléseket és az otthonlétét alatt egyaránt komoly leckét kapott az alázatosság gyakorlásából. Ezt igyekezett szeretettel elviselni.

Nagyon szép volt halálának időpontja és körülményei. Érdemes odafigyelnünk erre, hiszen Isten szótárából hiányzik a „véletlen”.

Első pénteken este, első szombat előestéjén az őt körülálló öt pap imája közben vette magához lelkét az Úr!

Kérjük továbbra is közbenjárását a máriás lelkület fejlődéséhez hazánkban, mert most még inkább igaz, hogy nem csak a plébániáján tud segíteni, hanem odaátrol mindenkinek jobban tud kegyelmeket kérni a lelki fejlődéshez.

Őrizzük Oszkár atya lobogó máriás istenhitének emlékét és az ő példáját szem előtt tartva vizsgáljuk meg, hogy a mi helyzetünkben a mi körülményeink között mit tudunk tenni, hogy a máriás hit még komolyabban, mélyebben élhessen hazánkban.

Jánossy Gábor

Az imádság embere volt

(Gyulai Oszkár atya temetésén elhangzott szentbeszéd)

Tíz évvel ezelőtt, amikor az Esztergomi Papnevelő Intézetbe jelentkeztem, a többnapos felvételi vizsgára együtt gyülekeztünk a Szeminárium előcsarnokában. Láttuk, hogy az egyik jelentkezőt egy idős, de erős, energikus és nagyon jó kedélyű atya kíséri be a szeminárium kapuján.

Belépve be is mutatkozott: „Gyulai Oszkár vagyok, a Szent Család plébánosa”, majd büszkén bemutatta az ifjú jelöltet.

Ez volt első találkozásom Oszkár atyával. Ami rögtön megragadott – mert mondhatom: sugárzott belőle – az nem volt más, mint a papság öröme. Ez az ember boldog, hogy pap,

hogy plébános lehet – állapítottam meg rögtön.

Oszkár atyában volt valami különleges. Valami nagyon egyszerű és természetes. Ez az ember önmaga volt! Nem egy pózoló, mesterséges viselkedésformákkal feldíszített „protokoll-ember”, nem olyan, aki magát akarja megvalósítani, hanem olyan, akinek az egész szívét Isten tölti be. Oszkár atya átélte a II. világháború embert próbáló éveit, a kommunista rezsim évtizedeit, mely a hitükhöz és hivatásukhoz hűséges papok számára ugyancsak a kemény lelki, erkölcsi, s nemegyszer fizikai megmérgetés időszaka volt. Sohasem volt félnék: az őt hívó Isten szavára boldogan igent mondvá 1951-ben a szentelési oltárhoz lépett, hogy apostola legyen e nehéz időkben az igaz Örömhírnék: Krisztus közöttünk él! A káplánévek hatalmas, fiatalkori lendületével vetette bele magát a lelkipásztori munkába: egy évig Békásmegyeren szolgált, majd hat esztendőn át a Budapest-Szentimre városban, a „budai ciszterek” templomában. Életre szóló élményt jelentett számára a gyerekekkel való foglalkozás, a jövő nemzedékének Isten ismeretére és szeretetére oktatása. Harminc évesen került a Pesti Ferences Templomba, abba a templomba, mely Budapest központjában rengeteg hívőt vonzott akkor is, s mely kulcsfontosságú volt a komoly lelkiélet élő hívők és papok számára. „Az ország gyóntatószéke volt” – ahogy Oszkár atya fogalmazott – s az ottani sajátos lelkipásztori munka, különösen a rengeteg gyóntatás még tovább csiszolták papi identitását, gazdagítva őt kegyelmekkel, miközben maga is kegyelmeket közvetített.

Ezek a kegyelmekben gazdag papi évek érlelték meg, s készítették elő Oszkár atyát a plébánosságra. Harminchét évvel ezelőtt, 1971-ben lett a Szent Család Plébánia közösségének atyjává. „Én itt egy nagy családot akarok” – hirdette meg Oszkár atya templomunkban, amikor ünnepélyesen megkezdte szolgálatát. S ehhez a szándékához hűen hatalmas lendülettel fogott hozzá a háború óta romokban álló templom újjáépítéséhez és a közösségi élet felvirágoztatásához. Mindkét törekvését siker koronáz-

ta, mert a Szentlélek világosságában hozott, bölcs döntéseknek, az Isten Országáért és a Szűzanya Országáért való tenni vágyásnak hamarosan megérték a gyümölcsei: a templom újjáépült, s a közösség példaértékűen gyarapodott. A kis- és nagycsaládok, a gyermekek és a ministránsok nagy száma is ennek értékmérője volt. Hiszem és vallom, hogy ezek az eredmények egy plébános életében sohasem a hiperaktív nyüzsgésvágy és a pasztoráció köntösébe burkolt szereplési kényszer „termékei”, hanem a hittel teli, komoly, kiegyensúlyozott papi élet és felelősségteljes döntéshozatalok valódi gyümölcsei. Példaértékű istenkapcsolatot tapasztalhattunk meg Oszkár atya életében. Az imádság embere volt. A megélt imádságé! S mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az ima által megszentelt plébániai légkör egyik legkézzelfoghatóbb eredménye: a Szent Család Plébániáról származó hivatások magas száma. Hét pap, egy szerzetesnővér, s jelenleg egy papnövendék: ez az imával végzett munka legszebb „termése”, mely Oszkár atya nevéhez fűződik. Mindig is szívén viselte a hivatást érzők s a kispapok sorsát, akiknek nevelését erkölcsi és anyagi segítséggel is szívesen támogatta. Meggyőződésem, hogy a hivatás első szikráit szívükben hordozó fiatal fiúk számára nagyon vonzó volt Oszkár atya személyisége, hiszen azt láthatták rajta: ez az ember egészséges, normális gondolkodású, ízig-vérig férfiember maradt. A papság nem vette el ezeket a jellemzőit, hanem még teljesebbé tette! Ezt az utat megéri vállalni!

Különbözőek vagyunk, különböző természeti adottságokkal, karizmákkal, talentumokkal megáldva. Aki igazán ismerte Oszkár atyát, tudja: hirtelen természetű ember volt, ahogyan mondani szokás: „ami a szívén, az a száján”. De sohasem hagyta, hogy egy-egy pillanatnyi felindulás szenvedélyes viharának áldozataivá váljanak fontos döntései vagy igaz értékei, melyeket képviselt. Nagylelkű volt a nagylelkűekhez, s nagyon is meg tudta érteni a bukácsoló, hibázó, de bűneivel ki nem egyező, jó szándékú ember belső küzdelmeit. Csodálatra méltó volt számomra mindig, hogy az Evangéliumhoz és saját elveihez, értékrendjéhez való töretlen hűsége sohasem csapott át azok rideg dogmatizálásába, hanem még nyolcvan évesen is hihetetlen rugalmassággal állt az új kezdeményezések elébe, sohasem mellőzve azonban a kellő megfontoltságot.

Nagyszerű főnök volt. Nem ellenőrizgetett, de mindig kellő figyelemmel kísérte a munkavégzést, s valóban csak akkor szólt, ha valami kezdett rossz irányt venni. De akkor is dialógusra, értelmes megbeszélésre készen. Nem volt irigy mások sikereire és eredményeire, hanem szívből

tudott örülni az örömteli eseményeknek és mások örömének. Az új szokások bevezetését – ha azok valóban a közösség javát szolgálták – semmivel sem akadályozta, hanem inkább előmozdította. Szabad kezet adott a munka végzéséhez, sosem képzelte azt, hogy csak az ő módszerei az egyedül jők. Munkatársként bánt káplánjaival, a diakónussal, az áldozatókkal, és minden alkalmazottal. Amíg érezte, tudta, hogy valaki nem él vissza bizalmával, teljes bizalmat szavazott minden jó szándékú munkatársának. Soha nem azt éreztem vele kapcsolatban, hogy főnök, hanem azt hogy atya. Oszkár atya egy nagy közösség lelkiismeretes atyja volt 37 éven át!

Amikor 2006-ban ide kerültem, már láttam egyfajta fáradtságot Oszkár atyán, de nem egy megfáradt, megtört, megfásult ember vonásai voltak ezek, hanem majd' nyolc évtized terhét vállalain viselő idős ember természetes fáradtsága. Mindennek ellenére hatalmas munkába kezdtünk együtt. S a lelkek szolgálata közben csodálkoztam rá arra, hogy Oszkár atyának mekkora hite van! Mennyire átadta életét Istennek! Mennyire gyermeki, tiszta szívvel bízik a Szűzanyában! Mennyire szívügyének tekinti a több, mint három és fél évtizede gondjaira bízott Plébánia sorsát! Mekkora áldozatokat képes hozni a Templomért, nem sajnálva annak felújítására még saját vagyonából is komoly mértékben áldozni! Mennyire bölcsen, józanul, a Szentlélek világosságában élő szívvel tud ítélni, dönteni! Mekkora lélek van ebben az emberben! Gyermeki hit sugárzott Oszkár atyából. Gyermeki, de nem gyermeteg. Az az egyszerű, gyermeki hit, amelyről Jézus beszél, amikor figyelmezteti tanítványait: „aki nem úgy fogadja Isten Országát, mint egy gyermek, az nem jut be oda” (Mk 10,15). Oszkár atya jól tudta, hogy a hit hiányát nem pótolhatja semmiféle módszer, spekuláció vagy érzélgősség a keresztény ember életében. A hamisítatlan, tiszta, manipulációktól mentes hit élt szívében, ahogyan gyakran hangsúlyozta: „Két út van: Krisztus zászlaja és a sátán zászlaja. Mi döntjük el, melyikhez csatlakozunk”.

Nem lenne teljes e megemlékezés, ha nem ejtenék szót arról a kedves Személyről, akire egész életén át mélységes szeretettel tekintett: a Szűzanyáról! A Boldogasszony tisztelete mindig is mélyen áthatotta és megszentelte Oszkár atya életét, imáit és lelkipásztori szolgálatát. A Máriás Papi Mozgalom országos vezetőjeként mindig előtte lebegett igen szeretett spirituálisának, tanárának és a Mozgalom élén elődjének, Dr. Erdős Mátyás atyának példája. Oszkár atya Mária-tisztelete Krisztus-központú és tiszta, népi jellegű kultusz volt, mentes minden teologizálástól, téves tanítástól és durva hibától. Életművének egyik legfontosabb része a minden

hónap 13-án délben celebrált Rosa Mystica szentmise, melyre csaknem negyed évszázada szakadatlanul érkeznek a hívek az ország minden részéről, sőt határainkon túlról is. Oszkár atya igazán megélte a Mária-tiszteletet: a Szűzanya nem a dogmatikakönyv egyik szereplője, hanem az Égi Édesanya volt számára!

Oszkár atya jól tudta, mi az igazi szenvedés. Nem egy súlyos betegségen esett át élete során. S talán ezért is tudott mindig olyan gyengédséggel fordulni a betegek, a szenvedők felé. Szeretettel vigasztalta a kórházban fekvőket, a Krisztushoz tartozás örömét vitte a csüggedt, megfáradt időssekhez, s mindig szívesen imádkozott és misézett a betegekért. Élni akarása, vidám, életszerű természete valódi erőforrást jelentett a szenvedők számára. Halála előtt öt magát is fél év kemény szenvedése tisztította meg, s készítette föl az Úrral való találkozásra. Öccse, Kornél temetésén már nagyon beteg volt, s másnap, március 1-én el is kezdődött Oszkár atya igazi Kálváriája. Hallatlanul nagy türelem és alázat kellett a teljes kiszolgáltatottság elviseléséhez, különösen akkor, amikor az őáltala annyira szeretett Nagyhét liturgiáit és a többi jeles esemény szertartásait már nem végezhetette. Rengeteg türelmet kívánt ápolása azoktól is, akik mindvégig mellette álltak, mert bizony ezt az állapotot nem mindig tudta jól viselni. Szívből köszönetet mondok mindazoknak, akik egész életében, de különösen utolsó hónapjaiban hűségesen mellette álltak. A jó Isten fizesse meg ezerszeresen áldozataikat!

Aki igazán jól ismerte Oszkár atyát, tudja, hogy ebben a végső, kemény életszakaszában mindent szépen elrendezett, s úgy várta az Úrral való találkozást. Mint egy jó pásztor, aki érzi, hogy közeledik életének vége, s ezért rendet teremt az akolban, úgy rendezett el mindent Oszkár atya életének utolsó heteiben: rendet tett szobájában, íróasztalán, személyes tárgyai közt, s leginkább: lelkében. S noha ez megnyugvással tölti el mindazokat, akik ismerték és szerették, mivel emberek vagyunk, ezért most nagyon is égetően érezzük szívünkben hiányát. S még fogjuk egy jó darabig! Sokak számára 37 esztendőn át a Szent Család Plébánia fogalma a lehető legszorosabban összekapcsolódott Oszkár atya személyével. S most mindnyájunknak nagyon hiányzik atyai tekintete, jókedvű, harsány nevetése, kemény, de gyengédséget is ismerő karaktere, erős hangja, tiszta, józan, egyszerű, de velős gondolatai és meglátásai, bátorító szavai.

Elérkezett az idő, hogy igazán felélesszük hitünket: Oszkár atya közöttünk van! Máshogy, mint eddig: reményeink szerint már a megdicső-

ült Egyház boldog tagjainak sorában. De ha még az örök boldogság eléréséhez tisztulnia, készülnie kellene lelkének, akkor most érezzük át erkölcsi kötelességünk súlyát: Oszkár atya most különösen is számít ránk, számít buzgó imáinkra! Ne felejtsünk el jó szívvel imádkozni Érte, hogy Ő is minél előbb kísérhessen minket hathatós imáival Isten Országából! Ő majd ott, az általa mélységesen tisztelt Szűzanya és a többi Szent társaságában, egyengetve utunkat a Mennyek Országába, vár bennünket is haza, hogy velük együtt élhessünk örökké boldogan a mi szerető Istenünkben, akinek Oszkár atya egész életén át igaz, küzdő, hűséges szolgája volt.

Teljes joggal mondhatjuk: beteljesült élethivatás volt Oszkár atyáé. A lelkek pásztora hazatért a Jó Pásztorhoz. A szőlőmunkás elvégezte munkáját. Tudjuk: az Úr által megszentelt ember életét végigkísérik Isten jelenlétének egyértelmű jelei, a bölcsőtől egészen a sírig. S véletlenek nincsenek. Az sem lehet véletlen, hogy Oszkár atya első pénteken, első szombat előestéjén költözött a mennyei Hazába. Egész életén át mélységes tisztelője volt Jézus és Mária Szívének. Ez a két Szent Szív várta haza. Kérjük mi is igaz, egyszerű, gyermeki, mély hittel Urunkat és Nagyasszonyunkat, hogy öleljék szívükre Oszkár atyát, a mi vándorló, Isten Országába felé zarándokló szíveinket pedig töltsse el a feltámadás hite: annak hite, hogy vár ránk az Örök Húsvét, vár ránk az el nem múló boldogság Országába, s reményünk szerint ebben az Országban találkozni fogunk majd a mi szeretett Oszkár atyánkkal is!

Dr. Kovács Zoltán

Jelenleg a számkivetés földjén élünk, míg otthonunk a mennyben van, ahová folytonosan vágyódnunk kell. Éljük élő hitben, biztos reményben és töretlen szeretetben, míg szemünket a mennyre szegezzük. *(Pio atya)*

Mi mást kívánhatnánk, mint Isten akaratát? Mi mást kívánhatna a Neki szentelt lélek? Légy hát bátor és járj az isteni szeretet útján azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy minél jobban egyesülsz és alakulsz Isten akaratához, annál nagyobb haladásod a tökéletesség felé. *(Pio atya)*

Soha ne sajnáld az Isten dicsőségére és a lelkek megváltására fordított időt, mert azt soha nem töltötted el rosszul... az ember akkor tölti el idejét a legjobban, ha azt mások megváltására és megszentelésére fordítja. *(Pio atya)*

Mária- kegyhelyek

Szűzanyánk könnyezik Gyergyószentmiklóson

Regnum Marianumban, a Királyi Magyarország keleti végein, Erdélyország mélyén, Hargita megyében, Gyergyószentmiklóson sírva könnyezik a Királynő!

A csoda ezen esztendőben, a római naptár szerint nagyböjt második vasárnapján, 2008. február 17-én, helyi idő szerint háromnegyed 11-kor vette kezdetét. A pontos helyszín a görög rítusú katolikusok régi kis templomocskája, amely a kommunizmus óta az ortodox közösség használatában van. E templomban található egy Mária-kép. Művészetileg egyszerű kivitelű, mégis ritka ábrázolás. A „játszó kis Jézus” látható rajta, akit – egy kedves magyarázat szerint – édesanyja ölébe kapott, hogy le tudják őket festeni. A csöppnyi Istengyermekeknek még az egyik szandálkája is lóg a lábán. A jelenet mégis mennyei látványt nyújt. Szűz Máriát és karján ülő Szent Fiát két angyal veszi körül.

A képen látható Szűzanya könnyezése Szent Liturgia közben kezdődött el, amit a pap félbe is szakított, hogy megmutassa a csodás eseményt a kántornak, majd az összes jelenlevőknek. Azon a napon egy könnycsepp indult el Mária szeméből, amely három nap alatt jutott el oda, ahol Mária és Jézus keze találkozik, s hét napig ott ragyogott, mint egy igazgyöngy. Később két, majd három könnycsatorna keletkezett, azóta pedig már az egész szemből árad a könny. Vasárnap, szerdán és pénteken mindig bőségesebb a könnyezés. Eddig még nem apadt el soha, csordogál szünet nélkül.

Az első napokon még kevesen voltak, a jegyzőkönyvet is csak a következő vasárnap vették fel. Aztán megindult a püspöki kivizsgálás. Az anyaországból is érkezett számos pap és főpap is vizsgálandni, és nem csak ortodoxok, és nem csak keleti rítusúak. Október elején a nyíregyházi görög katolikus szeminárium növendékei és elöljárói is ellátogattak már a gyergyói Szűzanyához, élükön Kocsis Fülöp hajdúdorogi megyéspüspök-

kel. Az ortodox egyházi hatóságok azonban ezidáig nem kezdeményeztek sem vegyészeti analízist, sem pedig híresztelést. Álláspontjuk szerint valaki vagy elhiszi, hogy csodáról van szó, vagy nem hiszi el, hiába is végeznének mindenféle tudományos vizsgálatokat.

A könnyeket képező nedvesség valamiféle, myronra emlékeztető, nagyon finom illatú anyag. Ivancsó István (teológus doktor, főiskolai tanár) szemtanú elbeszélése szerint, amit személyesen megosztott velem, és le is írt (Görög Katolikus Szemle, 2008. október, 2. oldal), a kép alapja száraz deszka, melynek hátlapja gyalulatlan, nincs is lefestve. Teljesen száraz. Semmiféle manipulációnak nincs rajta nyoma. Az ortodox papnak és feleségének a lelkülete is olyan, hogy még a gyanú is távol állhat tőlük, hogy bármit is tettek volna vele.

A könnyek felfoghatóak, olajos tapintásúak, s a teljes jobb szemből függőleges sávban csorognak Mária arcán, kezén és a Kisdeden végighaladva. A kép az oltáron áll, másfél méterre a faltól. A könnyezés a nyári kánikulában is mindvégig tapasztalható volt. Mindez kizárja azt a feltételezést, hogy a ragacsos természetű gyanta kiválása vagy egyszerű páralecsapódás lenne a jelenség oka.

A csodálatos könnyezés hosszas előkészítésének is felfogható, hogy a teljesen szokványos görög katolikus bensőt idéző, ma az ortodoxok által használt templomocskának fából készült elődje tűzvészben pusztult el 1808-ban, s csak a Mária-kép maradt benne épen, valamint az ikonosztázióon keresztje. A kép, ismét egy szokatlan eseményként, a körülbelül fél évszázaddal ezelőtt újjáépített templom oltárára került, a tűz nyomait viselő kereszt pedig a csókolóállványon kapott helyet.

Paul Dumitru ortodox parochus és felesége, Paul Sára tisztelendő asszony nagy szeretettel, készségesen fogadják a könnyező Szűzanyához zarándoklókat. Ezrek és ezrek jártak már ott, volt, hogy sorba is kellett állni, de olykor csak néhányan érkeznek, közlőrl és messze földről egyaránt. Mégsem tudnak a könnyezésről elegendően.

Boldogságos Szűzanyánk, Magyarok Nagyasszonya, Magyarország Királynője sír és könnyezik a Regnum Marianumban. Anyai szeretetének fájdalmas könnyeit hullatja, épp egy olyan helyen, ahol testvéreinkre oly típróan nehezedik a katolikus és magyar öntudatot veszélyeztető nyomás, ahol a feszültségek annyira élesek.

A könnyezésről még mindig nagyon kevesen tudnak, s még mindig nagyon kevesen igyekeznek vigasztalni Anyánkat böjttel és imádsággal, bűnbánattal, szentgyónással, engesztelő szentáldozással. Pedig

minden jel arra mutat, hogy valóban csodálatos esemény ez, mely könnyezés még sokkal bőségesebb is, mint akár a három máriapócsi könnyezés együttvéve. Vajon van-e még bennünk hit, hogy mi is felfogjuk Mária könnyeit, lélekben megmosakodjunk benne, ahogyan azt eleink Pócson megtették? Odasietünk-e lábaihoz, hogy esedezzünk közbenjárásáért, megtisztulásunkért, könnyölgünk-e hozzá, hogy vezessen bennünket Szent Fiához? E némán hulló könnyek kimondhatatlan fájdalom felszítja-e bennünk az engesztelő lelkületet, hogy leboruljunk a mi mennyei Atyánk elé Krisztus által a Szentlélekben, kérve bűneink bocsánatát, irgalomért fohászkodva mindazokért a sérelmekért, mely Isten Anyjának, a mi Királynőnknek ilyen nagy fájdalmat okoz? Mindezt talán nem érezhetjük arra való újabb és egyértelmű felhívásnak, hogy buzgó engeszteléssel vigasztaljuk Őt, Királynőnknek ajánlva a reánk bízottakat, önmagunkat, népünket, hazánkat és az egész világot, beszállva a lelki harcba Szűzanyánk Szeplőtelen Szívének végső győzelméért?

E kis híradás fogalmazójaként semmi esetre sem kívánom megelőzni a könnyezés természetfölötti voltának a hivatalos egyházi megítélését. De a rendelkezésemre álló ismeretek alapján és feddhetetlen szemtanúk meghallgatása után személyes indítást kaptam arra, hogy e nagy eseményről hírt adjak, s én magam is törekedjek mielőbb eljutni a gyergyószentmiklósi könnyező Szűzanyához.

Magyarok Nagyasszonya, Királynőnk – könnyörögj érettünk!

Fülep Dániel, papnövendék

A könnyezés vasárnap, szerdán és pénteken intenzívebb. Érdekes elgondolkodni azon, hogy vasárnap a mi Urunk Jézus Krisztus feltámadásának napja, a Szűzanya pedig Medjugorje-ban szerdát és pénteket ajánlotta böjti napnak... (a szerkesztő)

A r ó z s a f ü z é r

Mit jelent anyának lenni?

Fiam, egyedül csak azért jöttél ide, mert idehívtalak és láttad csodáimat. Láttad, kiket szeretek leginkább: a kicsinyeket, a szegényeket, a szenvedőket, a bűnösöket. Ahol a szenvedés, ott az én különös szeretetem.

Hogyha tudnád, mit jelent Édesanyának lenni! Hogyha ezt megértenétek, többé semmitől sem félnétek: az én anyaságom az, ami titeket megment.

Az Atya igazságossága rendelkezett úgy, hogy a Fiú szenvedésével és halálával fizetett a ti megváltástokért. A Fiú Szívének szeretete úgy rendelkezett, hogy legyen az Ő Édesanyja a ti Anyátok is, hogy elvezessen az üdvösségre.

Kedves papjaim, emiatt mondom: Ne féljétek, az anya az, aki számotokra elrendez mindent. Ne aggódjatok, aggodalmaitokat bízjátok Szívemre...

Készüljétek fel, hogy a legnagyobb csodámat meglássátok. Ma egyik győzelmemről emlékeztek meg, de hamarosan mindnyájan tanúi lesztek legnagyobb diadalomnak.

A sereg már készen áll, és a pillanat elérkezett. Ez a hadbavonulás ideje a rózsafüzérrel és bizalmatokkal felfegyverkezve.

Hamarosan megünnepelik ezt az új ünnepet. Az egész Egyház felvirágzik Édesanyátok tiszta palástja alatt.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Lourdes, 1975. október 7.

A Rózsafüzér Királynőjének ünnepe,

Szűz Mária lepantói győzelmének évfordulója

Anyánk, szeretett Királynőnk, add a Te lelkületedet minden munkánkhoz, cselekedetünkhöz, add a Te védelmedet, szeretetedet és segítségedet egész napon át. Engedd, hogy mi és Isten minden szolgája a Te Szeplőtelen Szívvedben lakozhassunk. Ámen.

Mit jelent a rózsafüzér imádkozása?

A rózsafüzér biblikus meditatív ima és ha a Szűzanya a rózsafüzért kéri tőlünk, akkor azt akarja, hogy közelebb kerüljünk Jézus életének titkaihoz és az ő életének titkaihoz, hogy közelebb kerüljünk a megváltás titkaihoz. Az ima az Úrral való életet jelenti és nem csupán az Úr megszólítását. Tehát nem elég százötven Üdvözlégyet imádkozni, valami mondanivalónk kell, hogy legyen az Úr számára. Egyik üzenetében a Szűzanya a teljes rózsafüzér imádkozását javasolta nekünk. Azt mondta: „Kedves gyerekek, szívvel imádkozzatok és böjtöljétek. Ne engedjétek, hogy imátok és böjtölésetek rutinná váljon, csupán csak szokásotokká. Sokan azért kezdtek el imádkozni és böjtölni, mert a többiek is azt tették. Szívvel imádkozzatok!” És az egyházközségnek azt mondta: „Adjatok hálát az Úrnak imádsággal és böjtöléssel, mert megengedte, hogy olyan soká veletek lehessenek.” A rózsafüzért elmondani, elimádkozni annyit jelent, hogy minden egyes titokban indítást keresünk saját életünk számára. Annyit jelent, hogy el kell mélyíteni imánkat.

Már korán reggel megkezdhetjük az imádságot, ha körülbelül 10 perc időt szánunk arra, hogy imádkozva elmélkedjünk egy-egy titkon. Például az első örvendetes titokkal lehet kezdeni: kész vagyok akaratomnak eleget tenni, úgy, ahogyan a Szűzanya mondta: „Legyen meg a te akaratom”. „Ecce ancilla domini.”

Ha azt mondják, hogy szentségimádást rendeznek az angyali üdvözlés tiszteletére, akkor időt kell szakítanunk és részt kell vennünk azon. Részt venni ezen azt jelenti, hogy mindenkinek keresni kell, mi az Úr akarata ezen a napon az ő számára. Hová küld az Úr. Mit vár az Úr tőlem? Ma hol tudom az Úr akaratát teljesíteni?

Ha az ilyen módon történő imához nem találunk időt, akkor annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy imáinkból csak ajkaink mozgása lesz. Ha az Szűzanya azt kívánja, hogy naponta valamennyi titkon elmélkedjünk, amelyeket az Egyház ajánl nekünk, úgy azt akarja, hogy Jézus élete szóljon hozzánk. Én a következőket mondom nektek: abban a percben, amikor Jézus vagy a Szűzanya egyik szava mondani is kezd valamit nekünk, akkor kezdődik meg a megtérésünk. Ez annyit jelent, hogy változás történik életünkben és cselekedeteinkben.

A nagyobb probléma az, hogy a Szűzanya azt kívánja: „Imádkozzatok szívvel”. Nem az a probléma, hogy nem ismerjük az üzenetet. Ismerjük ezt az üzenetet. A világ 2000 éve ismeri és a következőképpen hangzik: béke, megtérés, imádság. De mi vakok és süketek lettünk, már nem keressük az Urat. A Szűzanya pedig azt akarja, hogy az Úr szava ismét szóljon hozzánk.

Példaként említem. Minden keresztény családban a falon ott függ a kereszt. És sokszor mit csinálunk a kereszt előtt? Nem bocsátunk meg felebarátainknak, veszekszünk, átkozódunk... A kereszt a megbocsátás szava, a szereteté, az áldozaté és az örök életé.

És ha ez a kereszt nem mond nekünk semmit, akkor minek van? Ha a keresztre nézünk, újabb indításokat kellene kapnunk az Úrral való életre és barátainkkal való életre. Egy férfi tanúságtétele a következő: „Feleségemmel és gyermekeimmel elkezdtem imádkozni és böjtölni. Imádkozni akartam velük és először azt tapasztaltam, hogy imám szétszórt. Amint elkezdtem böjtölni, az első tapasztalatom az volt, hogy szétszórt vagyok és azt mondtam magamban: az evangélium szavát soha sem értettem meg jól a templomban... Most azonban, amikor láttam, mi történik a böjtölés alatt, éreztem, hogy Isten szava nem hagy békén, többé nem hagy békén. Megéreztem, mit kell tennem.” Azután még elmondta nekem, hogy évek óta haragban volt a bátyjával, de „eljött a pillanat, amikor a böjtölés után szabadnak éreztem magam; odamentem bátyámhoz, hogy kibéküljek vele. Böjtölés nélkül lehettem bár keresztény, de ugyanakkor mégis képes voltam veszekedni bátyámmal. Most azonban megértettem, hogy az Úr szava gyökeres változást kíván tőlem.”

Úgy gondolom, ebből megérthetjük, hogy ennek kell történnie velünk is: Isten szavának szólnia kell hozzánk és változást előidéznie bennünk. Pontosan ezt nevezük megtérésnek a medjugorje-i üzenetekben. Annyit jelent, hogy életünket Isten akaratának megfelelően változtatjuk meg. Isten akaratát szavából tudhatjuk meg, ha nyílt szívvel hallgatjuk! Az egyik üzenetben a Szűzanya megmagyarázta nekünk, miért kér olyan sok imát. A következőket mondta: „Kedveseim! Még mindig szükségem van imáokra. És ha valaki megkérdezik, miért van szükség ilyen sok imára, akkor azt felelem: nézzetek egy kicsit körül és látni fogjátok a sok bűnt. Imádkozzatok, hogy Fiam megbocsáthasson.”

A Szűzanya tehát nemcsak arra hív fel minket, hogy változtassuk meg életünket, hanem az imádkozásra is, annak érdekében, hogy az Úr és a Szűzanya tervei teljesüljenek. És míg a Szűzanya imánkat kéri, az állandó imádságot, bensőségesebb életet az Úrral, ezzel felelőssé tesz a békéért. Ki adhatja nekünk a békét? Csak azok az emberek, akik megújították szívüket, ami annyit jelent, hogy megbocsátanak, képesek a kibékülésre. Megbocsátás és kibékülés nélkül nincs béke. Vajon képesek vagyunk-e megbocsátani, képesek vagyunk-e kibékülni?

Szemléletes példaképünk van a békét és a megtérést illetően. – És ez nehéz. Ti is tudjátok, sokszor könnyebb pénzt adni, mint megbocsátani. De a Szűzanya azt mondja, hogy az ima és a böjtölés eszköz, amellyel megkezdhetjük Isten keresését.

Slavko Barbaric, Medjugorje, 1984. 10. 06.